

UCHWAŁA NR XXXIV/257/2022
RADY GMINY WIZNA

z dnia 27 stycznia 2022 r.

w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Przeciwdziałania Przemocy i Ochrony Ofiar Przemocy na lata 2022 - 2026

Na podstawie art. 18 ust. 2 pkt 15 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (Dz. U. z 2021 r., poz. 1372, 1834) oraz art. 6 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 29 lipca 2005 o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2021 r., poz. 1249) **uchwała się, co następuje:**

§ 1. Przyjmuje się Gminny Program Przeciwdziałania Przemocy i Ochrony Ofiar Przemocy na lata 2022 - 2026 w brzmieniu stanowiącym załącznik do niniejszej uchwały.

§ 2. Wykonanie uchwały powierza się Wójtowi Gminy Wizna.

§ 3. Tracą moc:

- 1) Uchwała Nr XXIV/2021 Rady Gminy Wizna z dnia 16 lutego 2021 w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ofiar Przemocy w Rodzinie w Gminie Wizna na rok 2021,
- 2) uchwała Nr XVI/83/12 Rady Gminy Wizna z dnia 29 maja 2012 r. w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ofiar Przemocy w Rodzinie w Gminie Wizna na lata 2012 – 2020,
- 3) uchwała Nr XXXVIII/187/14 Rady Gminy Wizna z dnia 29 sierpnia 2014 r. zmieniająca uchwałę w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ofiar Przemocy w Rodzinie w Gminie Wizna na lata 2012 – 2020,
- 4) uchwała Nr XXXIII/163/17 Rady Gminy Wizna z dnia 31 listopada 2017 r. zmieniająca uchwałę w sprawie przyjęcia Gminnego Programu Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie oraz Ofiar Przemocy w Rodzinie w Gminie Wizna na lata 2012 – 2020.

§ 4. Uchwałą wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Przewodnicząca Rady

Iwona Grodzka

Załącznik do uchwały Nr XXXIV/257/2022
Rady Gminy Wizna
z dnia 27 stycznia 2022 r.

Gminny Program Przeciwdziałania Przemocy i Ochrony Ofiar Przemocy na lata 2022 - 2026

Wizna, dnia 27 stycznia 2022 r.

Spis treści

1. Podstawa prawna i merytoryczna programu	4
2. Wstęp	5
3. Rozdział I – Przemoc domowa opis zjawiska	7
4. Rozdział II – Skutki przemocy w rodzinie	13
5. Rozdział III – Wstępna diagnoza zjawiska przemocy na terenie Gminy Wizna	18
6. Rozdział IV – Planowane działania w Programie	20
7. Rozdział V – Instytucje i zadania w przeciwdziałaniu przemocy	23
8. Monitoring i ewaluacja programu.....	26

Podstawa prawna i merytoryczna programu.

- Ustawa z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie (Dz. U. z 2021. r., poz. 1249),
- Ustawa z dnia 26 października 1982 r. o wychowaniu w trzeźwości i przeciwdziałaniu alkoholizmowi (U. z 2021 r. poz. 1119, 2469, z 2022 r. poz. 24.),
- Ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej (Dz. U. z 2021 poz. 2268, 2270 z późn. zm.),
- Ustawa z dnia 9 czerwca 2011 roku o wspieraniu rodziny i systemie pieczy zastępczej (Dz. U. z 2020 r. poz. 821, z 2021 r. poz. 159, 1006, 1981, 2270, 2328.),
- Rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 13 września 2011 r. w sprawie procedury „Niebieskie Karty” oraz wzorów formularzy „Niebieska Karta” (Dz. U. Nr 209 poz. 1245)
- Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 22 lutego 2011 r. w sprawie standardu podstawowych usług świadczonych przez specjalistyczne ośrodki wsparcia dla ofiar przemocy w rodzinie, kwalifikacje osób zatrudnionych w tych środowiskach, szczegółowych kierunków prowadzenia oddziaływań korekcyjnoedukacyjnych wobec osób stosujących przemoc w rodzinie oraz kwalifikacji osób prowadzących oddziaływania korekcyjno-edukacyjne (Dz. U. Nr 50, poz. 259),
- Krajowy Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie na lata 2021 – 2028,
- Program Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie w województwie podlaskim na lata 2016 – 2021
- Strategia Rozwiązywania Problemów Społecznych Gminy Wizna na lata 2021 - 2025
- Gminny Program Profilaktyki i Rozwiązywania Problemów Alkoholowych;
- Program Wspierania Rodziny w Gminie Wiza na lata 2021 - 2023;

Wstęp

W roku 1995 na pierwszej ogólnopolskiej konferencji na temat przemocy w rodzinie, została przyjęta Deklaracja w Sprawie Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie:

„Przemoc w rodzinie jest szczególnie drastycznym problemem w naszym kraju. Sprzyja jej bierność obywateli i bezsilność służb publicznych. Dlatego wzywamy parlament, administrację rządową i samorządową, sądownictwo, prokuraturę, policję, mass media oraz wszystkich obywateli Rzeczypospolitej Polskiej do przeciwdziałania przemocy i postępowania zgodnie z następującymi zasadami etycznymi:

- każdy człowiek ma prawo do życia w środowisku rodzinnym wolnym od przemocy, która jest naruszeniem praw i dóbr osobistych,
- człowiek doświadczający przemocy nie może być za nią obwiniany,
- dzieci i młodzież mają prawo do wzrastania w bezpiecznym środowisku wolnym od przemocy a obowiązkiem dorosłych jest im to zapewnić,
- każdy człowiek doświadczający przemocy ma prawo do pomocy prawnej, socjalnej, psychologicznej i medycznej bez naruszania jego godności osobistej,
- każdy człowiek ma prawo do wiedzy potrzebnej mu do radzenia sobie z przemocą,
- każdy człowiek ma prawo do przeciwdziałania przemocy w rodzinie,
- każdy człowiek ma obowiązek udzielania pomocy ofiarom, aby było mniej przemocy.”

W minionym dwudziestoleciu powstało wiele aktów prawnych i działań instytucjonalnych oraz pozarządowych zmierzających do zmniejszenia problemów związanych z przemocą w rodzinie. Bardzo ważną rolę w tych działaniach ma samorząd lokalny.

Zgodnie z art. 6 ust. 2 ustawy z dnia 29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie:

„Do zadań własnych gminy należy w szczególności tworzenie gminnego systemu przeciwdziałania przemocy w rodzinie, w tym:

- 1) opracowanie i realizacja gminnego programu przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar przemocy w rodzinie;
- 2) prowadzenie poradnictwa i interwencji w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie w szczególności poprzez działania edukacyjne służące wzmocnieniu opiekuńczych i wychowawczych kompetencji rodziców w rodzinach zagrożonych przemocą w rodzinie;
- 3) zapewnienie osobom dotkniętym przemocą w rodzinie miejsc w ośrodkach wsparcia;
- 4) tworzenie zespołów interdyscyplinarnych.”

Program jest kontynuacją działań i zadań realizowanych w latach ubiegłych.

Głównym celem Programu jest z jednej strony zmniejszenie i ograniczenie rozmiaru szkód związanych z występowaniem przemocy w rodzinie; z drugiej profilaktyka, czyli działania zapobiegawcze i prewencyjne w celu niedopuszczenia do występowania przemocy w rodzinie. W związku z tym **cele szczegółowe programu są następujące:**

1. Zwiększenie ilości i skuteczności działań profilaktycznych, edukacyjnych i wychowawczych w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie.
2. Zwiększenie dostępności i skuteczności ochrony oraz wsparcia osób dotkniętych przemocą w rodzinie.
3. Zwiększenie skuteczności działań interwencyjnych, korekcyjnych i edukacyjnych wobec osób stosujących przemoc w rodzinie.
4. Zwiększenie poziomu kompetencji i doskonalenie umiejętności osób pracujących w obszarze przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

Program skierowany jest do:

1. Ogółu społeczeństwa Wizny, w tym osób zagrożonych przemocą w rodzinie;
2. Osób dotkniętych przemocą w rodzinie;
3. Osób stosujących przemoc w rodzinie;
4. Świadców przemocy w rodzinie;
5. Służb zajmujących się przeciwdziałaniem przemocy w rodzinie.

Realizatorami Programu są:

1. Wójt Gminy Wizna.
2. Ośrodek Pomocy Społecznej w Wiźnie.
3. Gminna Komisja Rozwiązywania Problemów Alkoholowych.
4. Zespołu Interdyscyplinarnego ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie
5. Posterunek Policji w Wiźnie.
6. Ośrodek Zdrowia w Wiźnie.
7. Szkoły i Przedszkola z terenu Gminy Wizna.
8. Kościoły z terenu Gminy Wizna.
9. Prokuratura Rejonowa w Łomży i Sąd.
10. Kuratorzy sądowi.
11. Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Łomży.

Rozdział I

Przemoc domowa – opis zjawiska

Przemoc towarzyszy człowiekowi od niepamiętnych czasów; ludzie używają swojej siły, aby zdobywać władzę i kontrolę, zwykle przy tym krzywdząc innych. W życiu jest wiele sytuacji kontroli, często stanowią one składnik takich relacji jak przełożony – podwładny, rodzic – dziecko. Kontrola zwykle jest związana ze stosowaniem przykrego przymusu, ale kontrola to nie to samo, co przemoc. Przemoc jest specyficznym sposobem kontroli – dla jej sprawowania człowiek kontrolujący używa środków powodujących lęk i cierpienie. Taki rodzaj kontroli, opartej o przemoc, ma często miejsce w rodzinie, w tej strukturze, która, zgodnie z oczekiwaniem, winna być wolna od przemocy, choć nie wolna od mądrej kontroli. Przez wiele lat zjawisko przemocy domowej było niedostrzegane lub bagatelizowane, zaprzeczano problemowi maltretowania, akceptowano przemoc w rodzinie, głównie przemoc wobec dzieci. Wielu osobom trudno rozstać się ze stosowaniem przemocy „*w służbie wychowania*”. Przypisujemy niezwykłą, zbawczą wręcz, moc – klapsom wymierzonym dzieciom „*za karę*”, uznając, że „*mnie bili i dzięki temu wyrosłem na porządnego człowieka*” choć prawda jest taka, że niektórym osobom POMIMO BICIA „*udało się wyrosnąć na zdrowego człowieka*”. Badania ankietowe pokazują, że blisko połowa Polaków uważa, że klaps jest pożądanym sposobem osiągania wpływu; około 15% nastolatków jest bitych, jeszcze więcej doświadcza przemocy psychicznej. Czy naprawdę bez klapsa nie możemy wychować dziecka? Wszystko wskazuje na to, że wychowujemy dzieci ku konstruktywnemu życiu wtedy, właśnie gdy powstrzymujemy się od stosowania wobec nich przemocy. Wiele musimy jeszcze zrobić w kwestii zmiany naszego stosunku do przemocy domowej. Wiele jeszcze musimy uczynić w kwestii zapobiegania przemocy, by malały indywidualne i społeczne koszty jej istnienia, by coraz rzadziej dochodziło do aktów przemocy, abyśmy mogli żyć wolni od okrucieństwa w miejscu, które kojarzyć się powinno z bezpieczeństwem i spokojem.

Wszyscy mamy obowiązek podejmowania działań przeciwko przemocy w rodzinie.

Przemoc w rodzinie to:

- przemoc wobec partnera,
- przemoc wobec osób niesamodzielnych,

- przemoc wobec rodzeństwa,
- przemoc dzieci wobec rodziców,
- przemoc i zaniedbanie wobec osób w podeszłym wieku.

Przemoc domowa ma różne postaci; może to być przemoc fizyczna, psychiczna, ekonomiczna, seksualna i zaniedbanie. Często w rodzinie występują jednocześnie wszystkie rodzaje przemocy. Jaką szansę mają osoby dotknięte tym problemem, jeśli nie dostarczymy im odpowiedniej pomocy?

Zajmowanie się przemocą w rodzinie wymaga wnikliwego rozumienia złożoności tego zjawiska.

Jak możemy więc zdefiniować przemoc domową?

Przemoc domowa to intencjonalne, czyli zamierzone i wykorzystujące przewagę sił, działanie skierowane przeciwko członkowi rodziny, które narusza jego prawa i dobra osobiste powodując cierpienie i szkody.

Cechą charakterystyczną jest wykorzystywanie siły i demonstracja władzy w taki sposób, który krzywdzi członków rodziny.

Na przemoc możemy patrzeć z różnych perspektyw:

- perspektywa moralna – pokazuje ona, że przemoc jest złem, sprawca powinien podlegać sankcjom swojego sumienia i potępienia przez innych,
- perspektywa prawna – mówi ona o tym, że przemoc domowa jest przestępstwem określonym w Kodeksie Karnym ściganym z urzędu,
- perspektywa psychologiczna – zwraca uwagę na bezradność i cierpienie ofiary, pokazuje wewnętrzne i sytuacyjne mechanizmy rządzące przemocą oraz złożone procesy interakcji pomiędzy ofiarą i sprawcą. Psychologiczne zrozumienie zjawiska odgrywa podstawową rolę w pomaganiu ofiarom przemocy i w naprawianiu szkód, jakie uczyniła ona w ich życiu,
- perspektywa społeczna – z tej perspektywy można zobaczyć czynniki zawarte w obyczajach i postawach, które mogą sprzyjać przemocy lub ją usprawiedliwiać.

Z drugiej strony – w przeciwdziałanie przemocy mogą angażować się i jednoczyć różne ruchy i siły społeczne.

Przemoc ma różne aspekty i oblicza:

- jest procesem – pojawia się w życiu człowieka w wyniku splotu różnych okoliczności, ma tendencję do powtarzania się i eskalacji, pojawiają się coraz to bardziej wymyślne jej instrumenty, pomiędzy ofiarą i sprawcą dzieją się ważne rzeczy pogłębiające przemoc.

Po pewnym czasie nie można przerwać przemocy bez interwencji z zewnątrz.

Przemoc odbywa się na continuum – z jednej strony jest zapotrzebowanie na dominację a z drugiej – na uległość. „Głód” na dominację rośnie pogłębiając uległość. Im więcej dominacji ma sprawca tym więcej ma siły a tym samym mniej siły ma ofiara, która stopniowo traci umiejętność wyjścia z sytuacji.

Bezczynność świadków wspiera siły sprawcy odejmując sił ofiarom.

Przemoc jest zawsze intencjonalna, co nie musi oznaczać, że podejmowana jest z premedytacją ale **zawsze oznacza, że można się od niej powstrzymać.**

Odpowiedzialność za przemoc ZAWSZE ponosi sprawca.

W obszarze naszej uwagi najczęściej pojawia się przemoc tzw. gorąca, u podstaw której leży furia – erupcja skumulowanych uczuć gniewu i wściekłości. Te uczucia przełamują wszelkie hamulce i zdolności do powstrzymania wybuchu człowieka. Wtedy dochodzi do niszczenia, łamania, lżenia, bicia i innych rodzajów maltretowania.

Tę przemoc widzimy, opisujemy, krytykujemy. Jest jednak jeszcze jeden rodzaj przemocy – zwany przemocą chłodną – mamy z nią do czynienia tam, gdzie dominuje autorytarny model „wychowania”, niszczona jest psychika dziecka lub partnera pod szczytnym hasłem zmierzania do wzniosłych celów. Ta przemoc jest mniej spektakularna, dokonywana w „białych rękawiczkach”, realizowana przez inwazję na cudze terytorium psychologiczne, gwałcenie praw i dóbr innych osób. Jej skutki dla ofiar wcale nie są mniejsze, choć mniej widoczne – brak bowiem śladów na ciele, nie ma połamanych przedmiotów itp.

Na to też musimy zwrócić uwagę analizując zjawisko przemocy w rodzinie.

Od dawna rozumiemy, że źródłem przemocy w rodzinie nie są zaburzenia psychiczne, że alkohol nie jest przyczyną stosowania przemocy, wiemy, że źródła przemocy domowej tkwią w całym kontekście życia człowieka.

Na ten kontekst składają się:

- przekonania i wartości kulturowe dotyczące rodziny, kobiety, mężczyzny i dziecka; obowiązujące koncepcje na temat władzy i posłuszeństwa; postawy wobec używania siły w celu rozwiązywania konfliktów oraz sposób rozumienia ról, praw i odpowiedzialności w rodzinie,
- instytucjonalne uprawomocnienie przemocy np. w wojsku; wzorce agresywnego zachowania; niedostateczne wsparcie instytucjonalne dla ofiar przemocy; brak adekwatnych przepisów prawnych lub właściwego ich zastosowania; bezkarność sprawców,
- życie rodzinne, czyli: osobista historia przemocy w rodzinie pochodzenia; uczenie się rozwiązywania konfliktów przy pomocy siły; autorytaryzm w stosunkach rodzinnych; niska samoocena; izolacja społeczna rodziny,
- poziom indywidualny obejmujący podstawy identyfikacji mężczyzny i kobiety – podstawę tę kształtują oczekiwania i tradycje społeczne – w przypadku mężczyzny oczekujemy, że „*nie będzie babą*”, że „*nie da sobą rządzić*”, że będzie miał wpływ i osiągnięcia; że jego życie emocjonalne będzie pod kontrolą a tak naprawdę – zostanie zablokowane; kobietom w procesie socjalizacji przypisujemy rolę podrzędną i służalczą wyrażającą się w różnych wobec niej oczekiwaniach. Kobieta ma dobry trening w byciu zależną, w bierności i spostrzeganiu sytuacji w perspektywie interesów innych ludzi.

Te uwarunkowania tworzą znaczącą podwalinę pod budowanie relacji opartej na nierównowadze sił. Wskazują też drogę, którą musimy przejść, aby zapobiegać przemocy, wskazują, co musimy uwzględnić w tworzeniu programów, których realizacja będzie w długofalowym procesie służyła zmniejszeniu ilości przemocy domowej.

Sprawca przemocy to osoba, która ma duże zapotrzebowanie na władzę i kontrolę mającą zagłuszyć lub zrównoważyć jego poczucie niemocy i impotencji fizycznej i psychicznej. To poczucie niemocy i impotencji to wynik jego osobistych, tragicznych doświadczeń bycia obiektem agresji, przemocy i zaniedbania. Odnajduje namiastkę mocy w aktach przemocy wobec bliskich. Czuje się mocny wtedy, gdy znajdzie kogoś, kto staje się słabszy niż on sam. Można powiedzieć, że pozbawiając swoją ofiarę mocy nie musi konfrontować się ze swoim brakiem mocy.

Przemoc jest więc rozpaczliwym zagłuszaniem poczucia niemocy.

Pierwszy akt przemocy otwiera drogę do budowania dominacji, zwykle nie uruchamia samoobrony kobiety – głównie dlatego, że sprawca po wybuchu przeprasza, jest pełen skruchy i poczucia winy, obiecuje „poprawę”, odkupuje wykroczenie. Jednocześnie kwestionuje swoją odpowiedzialność umieszczając ją w ofierze; wskazuje jej, co powinna zrobić, aby ich życie było szczęśliwe. Buduje pułapkę; ONA wierzy w swoją onnipotentną moc, wierzy, że może zapobiec następnym aktom przemocy, stara się swoim zachowaniem odwrócić bieg wydarzeń. Nie ma jednak wpływu na jego zachowanie – płacz, prośby, straszenie, ucieczki, nic nie przynosi zmiany. To początek **stanu wyuczonej bezradności** – braku możliwości wpływu na bieg wydarzeń (cokolwiek zrobię to sytuacja nie ulegnie zmianie) – tworzy się on w wyniku ponoszenia stałych porażek w próbach uniknięcia cierpienia. To poczucie bezradności prowadzi do apatii, smutku i zaprzestania prób zmiany swojej sytuacji. Osoba doświadczająca przemocy upatruje przyczyn porażki wewnątrz siebie. Wyuczona bezradność może być przyczyną pozornie niezrozumiałych zachowań ofiary np. tego, że możliwość zmiany sytuacji i przerywania cierpienia nie jest wykorzystywana. Kobieta nie odchodzi od mężczyzny, który się nad nią znęca, nie przyjmuje ofiarowanej pomocy, nie broni dzieci. Zachowanie takie otoczenie spostrzega jako jej wybór, ocenia, że „*widocznie chce być bita*”, „*może to lubi*” itp.; to jeszcze bardziej pogłębia bezradność.

Przemoc podtrzymywana jest przez mechanizm „ *błędnego koła*” wynikającego z faktu, iż przemoc przebiega w powtarzających się, naprzemiennych fazach:

- **Faza narastania napięcia** – w tej fazie partner jest stale napięty i poirytowany. Prowokuje kłótnie, prezentuje zły humor, staje się niebezpieczny, narasta jego agresywność. Ofiara stara się opanować sytuację i oddalić zagrożenie.
- **Faza gwałtownej przemocy** – eksplozja gniewu i agresji; skutki użytej przemocy często są bardzo niebezpieczne dla zdrowia i życia, strach, przerażenie i szok ofiary są ogromne; nic nie usprawiedliwia przemocy. W tej fazie ofiara decyduje się na podejmowanie działań obronnych – szuka pomocy, wzywa Policję, wnosi sprawy do Sądu, widzi straty wynikające z życia w przemocy.
- **Faza miodowego miesiąca** – faza odpowiedzialna za trwanie w związku, wycofanie skargi, wzrost nadziei a co za tym idzie i bezradności ofiary. Sprawca przemocy wyładował złość, widzi, że posunął się za daleko, boi się konsekwencji, więc przeprasza, wyraża skruchę, obiecuje, że to „ostatni raz”. Gdy uzyskuje wybaczenie wszystko zaczyna się od nowa. Oczekiwanie na wybaczenie spowodowało wzrost napięcia i złości. Kwestią czasu jest więc kolejny wybuch.

W przemocy domowej jednym z najbardziej znaczących faktów jest przeplatanie się ról ofiara – sprawca – świadek. Zbyt często zdarza się, że mężczyzna, który doświadczał w dzieciństwie przemocy ze strony ojca, czyni w dorosłym życiu taką samą przemoc wobec swojej partnerki i swoich dzieci. Złość, którą przeżywał wobec rodziców, a której nie miał szansy im okazać, znajduje ujście wobec słabszych od niego – najpierw wobec kolegów, rodzeństwa, później wobec żony, dzieci, starzejących się rodziców. Jest pewne, że kiedy dziecko żyje w rodzinie, gdzie gości przemoc, buduje na swój temat przekonania często niszczące całe jego przyszłe życie. Uczy się, że dla swojego agresywnego rodzica nie jest ważny na tyle, żeby uczył się on innych niż agresja, sposobów wyładowywania złości, uczy się też, że dla drugiego rodzica (często bezradnej ofiary) nie jest na tyle ważny, aby ten wziął go w obronę i uwolnił od sprawcy przemocy. To skutkuje takim traktowaniem siebie w życiu, które jest kontynuacją niszczących przekonań – pojawia się myślenie, że nie jest się na tyle wartościowym dla siebie człowiekiem by starać się żyć konstruktywnie; rodzi się tendencja do destrukcyjnych sposobów funkcjonowania (wagary, porzucanie szkoły, wczesna inicjacja alkoholowa i seksualna, palenie papierosów, narkotyki, agresja, przestępstwa, próby i czyny samobójcze, przemoc wobec innych itp.). wszystko, co jest dowodem na złe traktowanie siebie samego i niszczenie swojego życia jest możliwe i prawdopodobne.

Często nie dostrzegamy tego, że trafiający do nas sprawca przemocy to we wcześniejszym życiu jej ofiara. Nie zwracamy też uwagi na to, że często ofiara przemocy np. ze strony męża, jest sprawcą przemocy dla swoich dzieci. One z kolei stają się sprawcami przemocy wobec słabszych np. w szkole tworząc kolejne ofiary, które znów będą szukać kogoś, przy kim staną się sprawcami.

Rozumienie powyższych zjawisk i systemowe podejście do problematyki przemocy w rodzinie jest warunkiem koniecznym dla wszystkich osób reprezentujących instytucje pomagające rodzinie.

Rozdział II

Skutki przemocy w rodzinie

Dzieci, które żyją w atmosferze przemocy w rodzinie narażone są na dwa rodzaje niebezpieczeństw. Pierwszy dotyczy dzieci będących bezpośrednimi ofiarami przemocy a drugi, dzieci, które obserwowały sytuacje przemocy ojca wobec matki. Dzieci maltretowane, które obserwowały przemoc wobec matki były narażone na podwójne niebezpieczeństwo. Najbardziej oczywistymi konsekwencjami przemocy wobec dzieci są obrażenia cielesne związane z bezpośrednim działaniem sprawcy na organizm ofiary: złamania, siniaki, zranienia, niski wzrost, drobna postura ciała, wyrwane włosy itp.

Prawdopodobnie jednak bardziej poważne są skutki psychologiczne od fizycznych urazów z wykorzystaniem seksualnym łącznie. Maltretowane dzieci mogą czuć się mniej wartościowe, bezsilne, opuszczone, winne, depresyjne, lękliwe lub skrajnie wrogie; ta psychologiczna presja może stać się przyczyną chorób psychosomatycznych takich jak migreny, bóle głowy, bóle żołądka oraz wpływać na powstawanie innych psychologicznych objawów takich jak nasilone koszmary senne, problemy z jedzeniem i z zachowaniem.

Porządkując wiedzę na temat skutków przemocy możemy podzielić je na skutki bezpośrednie i odległe.

Wśród bezpośrednich konsekwencji przemocy wymienić można między innymi:

- zachowania agresywne wobec innych,
- brak reakcji na płacz innych dzieci, brak empatii,
- małe poczucie własnej wartości, brak przynależności do osób bliskich,
- odrzucanie siebie samego,
- poczucie krzywdy i poczucie winy,
- koszmary senne,
- zaburzenia koncentracji uwagi i pamięci,
- całkowita uległość i podporządkowanie się,
- lęki, depresja, nerwice, słaby kontakt z otoczeniem,

- zaburzenia psychosomatyczne (nietrzymanie moczu i kału, wymioty, biegunki, nawracające bóle głowy i in.),
- zaburzenia zachowania (ucieczki, wagary, problemy szkolne).

Wśród odległych konsekwencji doświadczania przemocy w dzieciństwie rozpoznajemy:

- skutki somatyczne takie jak trwałe uszkodzenia narządów wewnętrznych, organiczne uszkodzenia mózgu, trwałe kalectwo fizyczne, stałe napięcie mięśni (drżenie rąk, tiki), różne choroby somatyczne,
- skutki emocjonalne, **behawioralne** i poznawcze takie jak poczucie winy jako cecha osobowości, uzależnienia od alkoholu, narkotyków lub innych środków zmieniających nastroj, nerwice, stosowanie przemocy wobec innych, małe poczucie własnej wartości, depresja, **anoreksja**, przestępczość, tendencja do uzależnienia się od innych, dążenie do perfekcji, alienacja.

Aby skutecznie kształtować życie bez agresji i przemocy potrzebny jest spójny system oddziaływania i profilaktyki. Niezbędne jest zrozumienie, że przysłowiowy klaps staje się źródłem późniejszych, olbrzymich problemów i obciążeń społecznych. Każdy rodzic musi zastanowić się nad późniejszymi, negatywnymi konsekwencjami klapsa.

Alice Miller wyjaśnia, dlaczego „zwykłe” uderzenie dziecka może spowodować negatywne konsekwencje:

- uczy dziecko przemocy,
- niszczy potrzebną dziecku niezawodną pewność bycia kochanym,
- wywołuje lęk – oczekiwanie kolejnego uderzenia,
- stanowi fałszywy komunikat: udaje metodę wychowawczą choć w rzeczywistości rodzice wyładowują swój gniew, którego przyczyną jest fakt, że sami byli w dzieciństwie bici przez swoich rodziców,
- wzbudza gniew i pragnienie odwetu, które – choć tłumione teraz - zostaną wyrażone później wobec słabszych,
- programuje dziecko do akceptowania nielogicznych argumentów („biję cię dla twojego dobra”),
- niszczy wrażliwość oraz współczucie zarówno dla innych jak i dla samego siebie,
- uczy dziecko wielu złych rzeczy, np. tego, że nie zasługuje na miłość i szacunek, że nie wolno mu czuć cierpienia,

- dzieci uczą się bezradności, przekonane, że nie mają żadnej możliwości obrony aż do momentu, gdy staną się dorośli, a gdy stają się dorośli to korzystają z wcześniejszych „nauk”.

Zarówno chłopcy jak i dziewczęta uczą się, że rozwiązywanie różnych problemów może odbywać się raczej na drodze przemocy niż przez pracę z tymi problemami. Chłopcy uczą się agresji wobec kobiet obserwując jak ich ojciec znęca się nad matką. Dziewczynki, obserwując to samo, zaczynają mieć skłonność do dewaluacji swojej płci.

Dorośli – osobowość ukształtowana w warunkach przemocy nie jest dobrze przystosowana do dorosłego życia. Dorosły (doświadczający przemocy w rodzinie jako dziecko) nadal pozostaje z problemami dotyczącymi zaufania, autonomii i podejmowania inicjatywy. Staje na progu dorosłego życia obciążony poważnymi deficytami w zakresie umiejętności dbania o siebie, tożsamości i zdolności do tworzenia stabilnych związków; pozostaje „*więźniem swojego dzieciństwa*”. Rozpaczliwie i desperacko potrzebuje opieki i troski a jednocześnie boi się bliskich relacji, przewidując czy też oczekując kolejnych aktów przemocy. To prowadzi bardzo często do wchodzenia w dorosłych relacjach w rolę ofiary lub sprawcy przemocy w swojej rodzinie.

Kobiety doświadczające przemocy ze strony partnera tracą poczucie bezpieczeństwa i wpływu na swoje życie. Poczucie bezradności zaczyna rozprzestrzeniać się na wszystkie obszary życia kobiety. Staje się ona niezdolna do poszukiwania wyjścia z sytuacji, nie podejmuje starań o poszukiwanie pracy, nie potrafi szukać alternatyw, nie staje w obronie swoich dzieci, wycofuje się z relacji z innymi, popada w depresję. Zwiększa się ryzyko, że **wraz ze swoimi dziećmi**, zasili grupę osób zagrożonych wykluczeniem społecznym.

Wynikiem życia ofiar przemocy domowej w ciągłym stresie, strachu i niepewności jest stan permanentnego wyczerpania. U osób doświadczających przemocy ze strony partnera jako skutki doświadczanych traum rozpoznaje się specyficzną kategorię **zaburzeń emocjonalnych**, między innymi:

- napady paniki,
- rozpacz, myśli i próby samobójcze,
- niezdolność do podejmowania decyzji,
- ogólny niepokój, lęk, nerwice, depresje,
- poczucie osamotnienia i izolacji,
- ucieczkę od realnego życia w świat fantazji,
- huśtawka nastrojów,
- zaburzenia snu, koszmary senne,

- zaburzenia tożsamości.

Ponieważ sprawca przemocy domowej używa siły fizycznej do sprawowania kontroli w związku, **bezpośrednimi skutkami przemocy** stają się różnorodne uszkodzenia ciała – twarzy, ramion, gardła, klatki piersiowej, brzucha, okolic płciowych, złamania, zranienia, obrażenia itp.

W wyniku reakcji na stres związany z przemocą w funkcjonowaniu kobiet pojawiają się długotrwałe zmiany:

- w trybie życia (brak dbałości o siebie, ucieczka w samotność, zachowania kompulsywne, utrata kontroli nad zachowaniami, nadużywanie alkoholu i leków, niemożność zmiany zachowań destrukcyjnych),
- zmiany w stosunkach z ludźmi – odrzucanie pomocy, irytacja na innych, nieuzasadnione pretensje, uległość, obwinianie, branie odpowiedzialności za innych,
- w samopoczuciu fizycznym – zaburzenia snu i łaknienia, zmęczenie, kłopoty zdrowotne, zaburzenia oddechu, mowy, słuchu.

Poza opisanymi, indywidualnymi dramatami człowieka, ponosimy także inne, **społeczne koszty przemocy w rodzinie**. Nie są oszacowane prawdziwe liczby chorych zappełniających gabinety lekarskie i oddziały szpitalne, których schorzenia wynikają z urazowego doświadczania przemocy – liczne schorzenia psychiczne mają swoje źródło we wcześniejszych doświadczeniach nadużycia i maltretowania; wiele schorzeń somatycznych to także efekty przemocy; złamania, zranienia, urazy, choroby narządów wewnętrznych, przedwczesne zgony, samobójstwa i samookaleczenia, przestępstwa, samotne dzieci, nieudane rodzicielstwo, można wymienić wiele tragicznych następstw doświadczania przemocy w różnych etapach życia.

Do tego dołączyć musimy takie społeczne koszty jak: zagrożenia samobójstwem, narastającą liczbę zabójstw związanych z przemocą domową, koszty tworzenia i utrzymywania dla dzieci rodzin i domów zastępczo wykonujących zadania opiekuńcze i wychowawcze, konieczność i koszty podejmowania interwencji przez Policję, koszty postępowań karnych, hospitalizacji, koszty związane z funkcjonowaniem zakładów karnych.

Reasumując:

Wszyscy, zarówno każda jednostka jak i społeczeństwo jako całość, ponosimy koszty przemocy domowej. Koszty te wynikają między innymi z tego, że przemoc domowa pociąga za sobą:

- interwencje Policji,
- interwencje ośrodków pomocy społecznej,
- hospitalizacje – wiele ofiar przemocy domowej trafia na oddziały szpitalne z obrażeniami wynikającymi z doznanych od partnera lub rodziców urazów, wiele z nich leczonych jest w oddziałach psychiatrycznych z rozpoznaniem między innymi depresji i nerwic,
- leczenie w Poradniach Zdrowia Psychicznego – leczy się wiele osób, u których przewlekłe zaburzenia zdrowia psychicznego mają związek z życiem w sytuacji przemocy. Koszty takiego leczenia są ogromne,
- postępowania sądowe,
- koszty związane z odbywaniem kary pozbawienia wolności przez osoby skazane za przemoc wobec bliskich,
- wzrastającą agresję dzieci i młodzieży,
- zaburzenia zdrowia psychicznego dzieci i młodzieży, próby i czyny samobójcze, zachowania ryzykowne takie jak wczesna inicjacja alkoholowa, sięganie po narkotyki, papierosy, porzucanie bądź zaniedbywanie obowiązku nauki – czego skutki liczyć będziemy przez wiele lat.

Rozdział III

Wstępna diagnoza zjawiska przemocy na terenie Gminy Wizna

Trudno jest jednoznacznie określić wielkość zjawiska przemocy w rodzinie na terenie gminy, wszelkie dane, jakie posiadają instytucje pokazują nam tylko część faktycznie występujących problemów. Tak jak w innych gminach czy miastach, tak też i w naszej gminie jest wiele przypadków przemocy, które nie są zgłoszone. Nadal jest to problem ukrywany. Osoby doznające przemocy pomimo wielu kampanii na ten temat boją się o tym mówić lub wstydzą się do tego przyznać, że je „coś takiego” spotyka.

Gmina Wizna położona jest w województwie podlaskim, w powiecie łomżyńskim jako gmina wiejska. Gminę tworzy 27 wsi. Ludność Gminy Wizna utrzymuje się z rolnictwa i hodowli oraz handlu i usług. Część mieszkańców pracuje poza miejscem zamieszkania. Na koniec 2020 roku liczba zameldowanych mieszkańców na pobyt stały w gminie Wizna wyniosła 3946 mieszkańców. Edukacja w gminie odbywa się w 3 placówkach szkolnych, w których zlokalizowane są również oddziały przedszkole. Ponadto na terenie gminy funkcjonuje także przedszkole utworzone w ramach projektu. Każda szkoła zatrudnia pedagoga szkolnego, a w dwóch ze szkół zatrudnienie znajduje psycholog szkolny. Dzieci do szkół dowożone są autobusami. Obok podstawowych zadań edukacyjnych szkoły wypełniają też funkcje opiekuńcze, rozwój kultury w bibliotekach szkolnych oraz zapewniają aktywność fizyczną i rekreację na placach zabaw i boiskach szkolnych. Pedagodzy aktywnie współpracują z asystentem rodziny i pracownikami socjalnymi na rzecz dzieci z dysfunkcyjnych rodzin. Opieka zdrowotna w Gminie Wizna realizowana jest przez Ośrodek Zdrowia w Wiźnie. Zaś instytucją na rzecz pomocy osobom i rodzinom będącym w trudnej sytuacji życiowej jest Ośrodek Pomocy Społecznej w Wiźnie. OPS udziela swoim mieszkańcom pomocy w szerokim tego znaczeniu. Współpracuje z wieloma instytucjami, które działają na rzecz osób dotkniętych przemocą fizyczną, psychiczną, ekonomiczną, seksualną itp. Współpraca ta dotyczy interwencji, poradnictwa i wzajemnego wsparcia oraz uzupełniania podejmowanych działań, a także monitorowania problemu w środowiskach.

Na terenie Gminy Wizna przemoc domowa występuje w rodzinach o różnym statusie materialnym. Często łączy się ona z problemami nadużywania alkoholu, niskim wykształceniem, niskimi dochodami oraz małą świadomością społeczną.

Procedura „Niebieskiej Karty” na przełomie lat 2012 – 2020 przedstawia poniższa tabela:

Rok założenia „Niebieskich Kart”	Liczba założonych „Niebieskich Kart”
2013	11
2014	8
2015	12
2016	22
2017	9
2018	9
2019	9
2020	10
2021	5

Dane przedstawione w tabeli obrazują, że problem przemocy na przełomie lat 2013 – 2021 był zróżnicowany, lecz cały czas aktualny.

Rozdział IV

Planowane działania w Programie

Założenia Programu.

W celu zwiększenia skuteczności przeciwdziałania przemocy w rodzinie, w tym realizacji celów ustawowych oraz celów wskazanych w Programie, określono **cztery podstawowe obszary** zawierające kierunki działań oraz sprecyzowano oddziaływania wobec różnych grup odbiorców:

I. Profilaktyka i edukacja społeczna:

Obszar kierowany do ogółu społeczeństwa, w tym do osób i rodzin zagrożonych przemocą w rodzinie.

II. Ochrona i pomoc osobom dotkniętym przemocą w rodzinie:

Obszar kierowany do osób dotkniętych przemocą w rodzinie (w tym do: kobiet, mężczyzn, dzieci, współmałżonków lub partnerów w związkach nieformalnych, osób starszych, osób z niepełnosprawnością lub osób niesamodzielnych).

III. Oddziaływania wobec osób stosujących przemoc w rodzinie:

Obszar kierowany do osób stosujących przemoc w rodzinie, jak również do właściwych służb lub podmiotów zajmujących się oddziaływaniem na osoby stosujące przemoc.

IV. Podnoszenie kompetencji służb i przedstawicieli podmiotów realizujących działania z zakresu przeciwdziałania przemocy w rodzinie:

Obszar kierowany do przedstawicieli instytucji i podmiotów realizujących zadania z zakresu przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

Ad. I. - Profilaktyka i edukacja społeczna:

Cel: Zwiększenie ilości i skuteczności działań profilaktycznych, edukacyjnych i wychowawczych w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

Działania:

1. Prowadzenie kampanii społecznych dotyczących przemocy w rodzinie, przemocy wobec osób starszych.
2. „Pogadanki” na temat profilaktyki przemocy w rodzinie oraz cyberprzemocy, przemocy rówieśniczej i innych zjawisk związanych z przemocą oraz edukacja prawna w tym zakresie.
3. Inicjowanie działań edukacyjnych skierowanych do rodziców, na rzecz zapobiegania przemocy wobec dzieci.
4. Działania edukacyjne – realizacja zajęć w przedszkolach oraz szkołach podstawowych.

Ad. II. - Ochrona i pomoc udzielana osobom dotkniętym przemocą w rodzinie

Cel: Zwiększenie dostępności i skuteczności ochrony oraz wsparcia osób dotkniętych przemocą w rodzinie.

Działania:

1. Działania Zespołu Interdyscyplinarnego d/s Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie.
2. Prowadzenie konsultacji w Ośrodku Psychoedukacji dla osób i rodzin, w których występują problemy przemocy:
 - a) rozpoznawanie zjawiska przemocy domowej,
 - b) udzielanie wsparcia i informacji o możliwościach uzyskania pomocy i powstrzymania przemocy,
 - c) inicjowanie interwencji w przypadku diagnozy przemocy w rodzinie,
3. Działania Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych:
 - a) prace w Zespole Interdyscyplinarnym d/s Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie i grupach roboczych,
 - b) sporządzanie Niebieskiej Karty wobec osób skierowanych do Komisji w sytuacji występowania przemocy w rodzinie.
4. Działania interwencyjne (interwencja, wskazanie miejsc, gdzie można uzyskać pomoc psychologiczną, prawną, udział w terapii) w zakresie
5. Bieżąca współpraca w zakresie udzielania pomocy i wsparcia ze służbami i instytucjami (m.in. Policja, OPS, Sąd i kuratorzy, Prokuratura, Szkoły, Ośrodek Zdrowia, PCPR i inne).

Ad. III. - Oddziaływania wobec osób stosujących przemoc w rodzinie:

Cel: Zwiększenie skuteczności działań interwencyjnych, korekcyjnych i edukacyjnych wobec osób stosujących przemoc w rodzinie.

Działania:

1. Działania Zespołu Interdyscyplinarnego d/s Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie.
2. Prowadzenie konsultacji dla osób stosujących przemoc:
 - a) rozpoznawanie zjawiska przemocy domowej,
 - b) udzielanie wsparcia i informacji o możliwościach uzyskania pomocy i powstrzymania przemocy,
 - c) inicjowanie interwencji w przypadku diagnozy przemocy w rodzinie,
 - d) udzielanie informacji o możliwości skorzystania z pomocy prawnej w sytuacji problemów rodzinnych w związku z przemocą, nadużywaniem substancji psychoaktywnych,
 - e) motywowanie osób stosujących przemoc do korzystania z pomocy psychologicznej i udziału w programie korekcyjno-edukacyjnym,

3. Współpraca z Sądem, Prokuraturą, Policją, Ośrodkiem Pomocy Społecznej, Służbą Zdrowia i Powiatowym Centrum Pomocy Rodzinie.

Ad. IV. - Podnoszenie kompetencji służb i przedstawicieli podmiotów realizujących działania z zakresu przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

Cel: Zwiększenie poziomu kompetencji i doskonalenie umiejętności osób pracujących w obszarze przeciwdziałania przemocy w rodzinie.

Działania:

1. Udział w szkoleniach w zakresie rozpoznawania i diagnozowania symptomów świadczących przemocy w rodzinie.
2. Udział w szkoleniach w zakresie przeciwdziałania przemocy w rodzinie, w tym w szczególności z zasad interwencji, m.in. dla Policji, kadry pomocy społecznej, kuratorów, prokuratorów, pracowników ochrony zdrowia i oświaty.
4. Udział w szkolenia nauczycieli i innych grup zawodowych:
 - a) postępowanie w ramach procedury Niebieskiej Karty,
 - b) warsztaty Umiejętności Wychowawczych,
 - c) budowanie Współpracy w Zespole Klasowym,
 - d) rozwiązywanie konfliktów – mediacje,
 - e) współpraca służb w profilaktyce przemocy,
 - f) pierwszy kontakt z rodziną z problemem przemocy.

Rozdział V

Instytucje i zadania w przeciwdziałaniu przemocy

1. Posterunek Policji w Wiźnie

- ochrona życia i zdrowia ludzi oraz mienia przed bezprawnymi zamachami naruszającymi te dobra,
- inicjowanie i organizowanie działań mających na celu zapobieganie popełnianiu przestępstw i wykroczeń oraz zjawiskom kryminogennym i współdziałanie w tym zakresie z organami państwowymi, samorządowymi,
- wykrywanie przestępstw i wykroczeń oraz ściganie ich sprawców,
- interwencja w sytuacji uzyskania zgłoszenia o przemocy w rodzinie,
- uruchomienie procedury „Niebieskiej Karty”, udział w pracach Zespołu Interdyscyplinarnego d/s Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie i grupach roboczych,
- sporządzenie dokładnego opisu zdarzenia (notatka służbowa),
- zatrzymanie sprawców przemocy domowej stwarzających w sposób oczywisty zagrożenie dla życia bądź zdrowia ofiar, a także mienia,
- wszczęcie postępowania przygotowawczego przeciwko sprawcy przemocy w przypadku zgłoszenia lub stwierdzenia popełnienia przestępstwa,
- zabezpieczenie dowodów popełnienia przestępstwa,
- podjęcie działań prewencyjnych wobec sprawcy przemocy,
- udzielenie informacji ofiarom o możliwości uzyskania pomocy.

2. Prokuratura Rejonowa w Łomży

Osoby poszkodowane na skutek przemocy domowej, a także świadkowie, mogą złożyć w prokuraturze bądź na policji zawiadomienie o przestępstwie ściganym w trybie publicznoskargowym lub wnioski o ściganie przestępstwa (dotyczy to przestępstw ściganych na wniosek osoby poszkodowanej).

W przypadku uzasadnionego podejrzenia, że popełniono przestępstwo prokuratura wspólnie z policją ma obowiązek:

- przyjąć zgłoszenie o podejrzeniu popełnienia przestępstwa,

- wszcząć postępowanie przygotowawcze mające na celu sprawdzenie czy faktycznie popełniono przestępstwo,
- wyjaśnienia okoliczności czynu,
- zebrania i zabezpieczenia dowodów,
- ujęcia sprawcy,
- współpraca z innymi organami państwowymi, organizacjami społecznymi w zakresie zapobiegania przestępczości,
- prokurator może wchodzić w skład zespołu interdyscyplinarnego powołanego przez wójta, burmistrza lub prezydenta miasta, a także tworzonych przez zespół grup roboczych.

3. Sąd

- orzekanie kar, środków karnych wobec sprawców przemocy w rodzinie,
- orzekanie wobec sprawców przemocy obowiązków przewidzianych w art. 72 § 1 kodeksu karnego między innymi:
 - powstrzymania się od nadużywania alkoholu lub używania innych środków odurzających,
 - poddania się leczeniu, w szczególności odwykowemu lub rehabilitacyjnemu albo oddziaływaniom terapeutycznym,
 - uczestnictwa w oddziaływaniach korekcyjno-edukacyjnych,
 - powstrzymania się od kontaktowania się z pokrzywdzonym lub innymi osobami w określony sposób lub zbliżania się do pokrzywdzonego lub innych osób,
 - opuszczenia lokalu zajmowanego wspólnie z pokrzywdzonym, lub innego stosownego postępowania w okresie próby, jeżeli może to zapobiec popełnieniu ponownie przestępstwa:
- orzekanie w sprawach w zakresie wykonywania władzy rodzicielskiej: ograniczenie władzy rodzicielskiej, pozbawienie władzy rodzicielskiej lub zawieszenie władzy rodzicielskiej w przypadku, kiedy dobro dziecka jest zagrożone w wyniku zaniedbania, nadużycia władzy rodzicielskiej, w tym stosowania przemocy;
- nakładanie na rodziców bądź opiekunów małoletnich dzieci obowiązków mających na celu zmianę postępowania i poprawę sytuacji rodziny oraz zakazów dotyczących osobistych kontaktów z małoletnimi dziećmi, przewidzianych w kodeksie rodzinnym i opiekuńczym;
- orzekanie środków wychowawczych lub poprawczych w stosunku do nieletnich sprawców stosujących przemoc w rodzinie;
- rozpoznawanie wniosku kuratora zawodowego, sprawującego dozór lub kontrolę w okresie próby nad osobą skazaną za przestępstwo przemocy w rodzinie o zarządzenie wykonania warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności lub odwołanie przedterminowego zwolnienia w związku z

ponownym użyciem przemocy lub groźby bezprawnej wobec członka rodziny; zarządzanie zatrzymania i przymusowego doprowadzenia skazanego na posiedzenie w przedmiocie rozpoznawania tego wniosku.

4. Ośrodek Pomocy Społecznej w Wiźnie

- przeprowadzanie wywiadów środowiskowych umożliwiających diagnozę sytuacji rodziny lub osoby (procedura Niebieskiej Karty),
- monitorowanie efektów podjętych działań,
- pomaganie w załatwianiu spraw urzędowych i innych ważnych spraw bytowych,
- wskazanie miejsca, gdzie można uzyskać pomoc prawną, psychologiczną,
- udzielanie informacji o przysługujących świadczeniach i formach pomocy,
- w uzasadnionych przypadkach:
 - udzielanie pomocy finansowej w formie zasiłków stałych, okresowych, celowych,
 - udzielanie pomocy rzeczowej np. przekazanie odzieży, żywności, sprzętu gospodarstwa domowego,
 - udzielanie pomocy w formie posiłków obiadowych,
- wskazywanie miejsc zajmujących się pomaganiem ofiarom przemocy domowej, w tym możliwości otrzymania schronienia np. w schroniskach, hostelach, ośrodkach wsparcia,
- w przypadku stwierdzenia bądź podejrzenia popełnienia przestępstwa – powiadamianie organów ścigania,
- współpraca z innymi instytucjami i organizacjami.

5. Zespołu Interdyscyplinarnego ds. Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie

Zespół ma za zadanie m.in. diagnozowanie problemu przemocy w rodzinie, następnie podejmowanie działań w środowisku zagrożonym przemocą w celach zapobiegawczych bądź podejmowanie interwencji w środowisku dotkniętym dysfunkcją.

Zespół Interdyscyplinarny realizuje następujące działania:

- realizacja działań określonych w gminnym programie przeciwdziałania przemocy w rodzinie oraz ochrony ofiar przemocy w rodzinie;
- pomoc osobom, rodzinom, grupom problemowym i środowiskom dysfunkcyjnym w przezwyciężeniu ich problemów poprzez:
 - diagnozowanie problemu przemocy w rodzinie,
 - podejmowanie działań pomocowych w środowisku zagrożonym przemocą w rodzinie mających na celu przeciwdziałanie temu zjawisku,
 - inicjowanie interwencji w środowisku dotkniętym przemocą w rodzinie,

- monitorowanie sytuacji w rodzinach, w których wystąpił problem przemocy,
- współdziałanie z innymi podmiotami przy rozwiązywaniu problemu i przeciwdziałaniu przemocy w rodzinie.
- rozpowszechnianie informacji o instytucjach, osobach i możliwościach udzielenia pomocy w środowisku lokalnym,
- inicjowanie działań w stosunku do osób stosujących przemoc w rodzinie.
- dokumentowanie podejmowanych działań, a także ich efektów
- motywowanie sprawców przemocy do korzystania z pomocy psychologicznej,
- funkcjonowanie Gminnej Komisji Rozwiązywania Problemów Alkoholowych:
- uruchomienie procedury zobowiązania do leczenia odwykowego,
- uruchomienie procedury „Niebieskiej Karty”,
- przekazywanie i zbieranie informacji od poszczególnych osób i instytucji pomagających rodzinom.

6. Powiatowe Centrum Pomocy Rodzinie w Łomży

- specjalistyczne Poradnictwo Rodzinne – udzielana pomoc prawna i psychologiczna;
- pomoc dla osób usamodzielnianych:
- pomoc pieniężna na kontynuowanie nauki,
- organizowanie zajęć socjoterapeutycznych;
- realizacja projektów obejmujących wsparciem dzieci i młodzież;
- realizacja szkoleń i wsparcia dla rodziców zastępczych.

Monitoring i ewaluacja Programu

Działania zawarte w Gminnym Programie Przeciwdziałania Przemocy w Rodzinie i Ochrony Ofiar Przemocy w Rodzinie realizowane są przez wszystkie wcześniej wymienione instytucje.

Koordynacją programu zajmuje się Ośrodek Pomocy Społecznej w Wiźnie, który będzie także monitorował realizację programu i przygotuje sprawozdanie z realizacji i ewaluację w oparciu o informacje z instytucji.